

Gunhild Sehlinová

Máriin oslík

Ilustrovala
Anna Pospíšilová

Gunhild
Sehlinová

Máriin oslík

Ilustrovala
Anna Pospíšilová

Spolok svätého Vojtecha
Trnava 2022

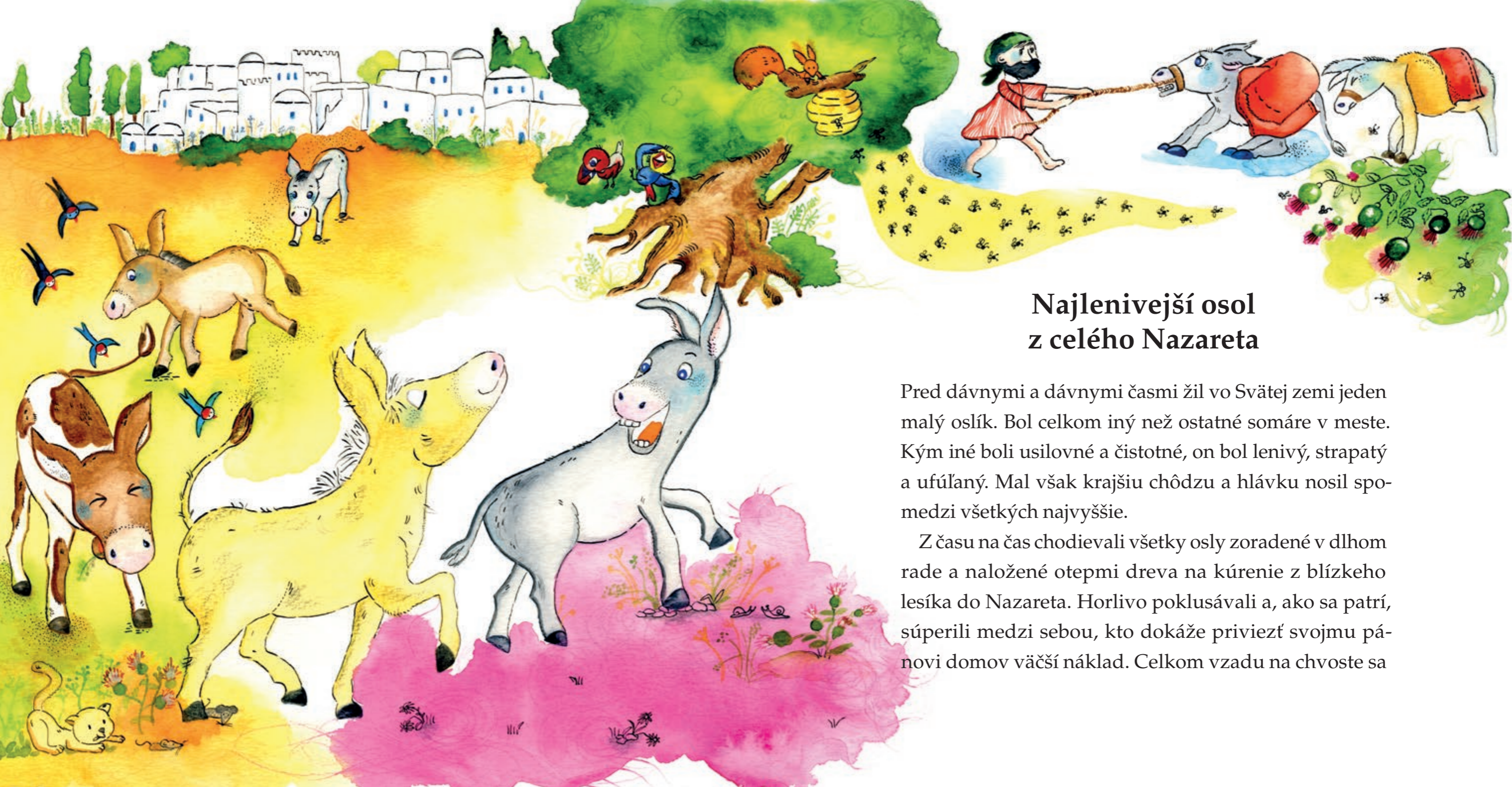

Copyright © 2021, Gunhild Sehlín / Inger Burman Persson
Slovak edition © Spolok svätého Vojtecha – Vojtech, spol. s r. o., Trnava 2022

ISBN 978-80-8161-522-1

Obsah

Najlenivejší osol z celého Nazareta.	7
Kúpa oslíka	15
Veľké tajomstvo.	25
Zber úrody	37
Cisárov rozkaz.	53
Cesta do Betlehema.	65
V peľochu lúpežníkov.	77
U pastierov.	93
V Betleheme	107
Dieťa	117

Najlenivejší osol z celého Nazareta

Pred dávnymi a dávnymi časmi žil vo Svätej zemi jeden malý oslík. Bol celkom iný než ostatné somáre v meste. Kým iné boli usilovné a čistotné, on bol lenivý, strapatý a ufúlaný. Mal však krajšiu chôdzu a hlávku nosil spo- medzi všetkých najvyššie.

Z času na čas chodievali všetky osly zoradené v dlhom rade a naložené otepni dreva na kúrenie z blízkeho lesíka do Nazareta. Horlivo poklusávali a, ako sa patrí, súperili medzi sebou, kto dokáže priviezt' svojmu pá- novi domov väčší náklad. Celkom vzadu na chvoste sa

vliekol aj náš lenivý oslík a ako inak, keď sa mu zachcelo, kde-tu zhodil zo svojho nákladu zopár konárov. Občas sa pokúsil predbehnúť svojich druhov, pretože len veľmi nerád kráčal na konci. Oni mu v tom však vždy zabránili, trielili vpred a pritom vraveli: „Ostaň si tam, kam patíš, ty lenivec!“

Večer, keď sa všetky zvieratá vrátili domov do maštale, očistili a vydrhli ich, až sa im srst' skvela ako hodváb. Lenivý oslík síce patril najbohatšiemu mužovi z Nazareta, no staral sa oň ten najhorší a najdarebnejší paholok. Nikdy ho nečesal, a preto bol vždy strapatý a špinavý. Ostatných oslov však hnevalo, že aj napriek tomu nosil hlavu tak hrdo a vysoko: „Nehanbíš sa? Vypínať sa tak pyšne a byť pritom taký ufúľaný?“

Aj najstarší a najmúdrejší z oslov mu dohováral: „Vari nechápeš? Nepatrí sa správať tak povýšenecky niekomu, kto vyzerá ako ty.“

Lenivého osla to však nezaujímalo. ‚Veď ja vám ešte ukážem!‘ pomyslel si.

Nevedel síce celkom presne, čo by im chcel ukázať, no vedel, že to bude čosi krásne a neobyčajné.

Ľudia v mestečku sa malému oslíkovi často posmievali. „Len či jedného dňa neumrie od hladu,“ vraveli. „Pomaly bude lenivý aj na to, aby sa nažral.“ Dokonca aj jeho pán si občas povzdychol: „Strašné, ako vyzerá. Nože hybaj, Šimon, a poriadne ho vydrhni.“

„Áno, pane,“ odpovedal Šimon.

No len čo sa jeho pán stratil z dohľadu, zavesil kefu na klinec a ľahol si do trávy. A tak bol oslík síce vydrhnutý, ale len spolovice.

Ľudia aj zvieratá sa mu potom smiali ešte viac.

Oslík na to nepovedal nič, len si pomyslel: ‚Veď len počkajte! Ja vám ešte ukážem.‘

Niekedy chodieval Šimon po vodu k mestskej studni. Nerobil to rád, považoval to totiž za ženskú prácu. No musel poslúchnuť pánov príkaz. Prehodil teda oslovi cez chrbát dva kožené mechy na vodu a vydali sa na cestu. Keď sa paholkovi občas zdalo, že napredujú akosi pomaly,

poháňal osla palicou. Nestávalo sa to však veľmi často, pretože Šimon sám bol lenivý a len zriedkakedy mal naponáhlo.

Zavčas rána bývalo okolo studne vždy rušno a živo, pretože o tomto čase si všetky ženy chodili do veľkých hlinených džbánov naberať vodu. Svoje krčahy si plnili až po okraj priezračne čistou vodou a domov si ju odnášali na hlavách. Boli šikovné. Ani jednej z tej cennej tekutiny nevyšplechla čo i len kvapôčka a žiadnej nepadol džbán z hlavy. Ženy si často posedeli pri studni, aby sa trochu pohovárili, kým sa opäť nevyberú domov. Vždy to však bola len chvíľočka, pretože každá chcela byť spať, ešte kým bolo svieže a chladivé ráno.

Jedného rána stretol Šimon s oslíkom mladú ženu, ktorá sa volala Mária. S džbánom plným vody bola už na ceste spať.

Keď zbadala oslíka, povedala: „Aký pekný oslík! Večná škoda, že je taký špinavý!“

Na chvíľočku sa pri ňom pristavila a pohladkala ho za uchom. Aké to bolo krásne! Oslík si nedokázal spomenúť, či ho vôbec niekedy niekto takto pohladkal. A na spiatočnej ceste tak veľmi myslel na Máriu, že si ani nevšimol, ako naňho Šimon kričí, postrkuje ho a buchnátuje.

Od toho dňa stretával oslík Máriu pri studni vždy v rovnakom čase. A vždy mala pre neho priateľské slovo i pohladenie. Keď potom somárik skackal domov, niesol hlávku ešte vyššie než zvyčajne. Všetci jeho kamaráti sa nad tým rozhorčovali a hovorili si:

„Čo sa to len s ním deje? Každým dňom sa robí dôležitejším a pritom je čoraz lenivejší. Fuj!“

No malý oslík nevenoval svojim druhom ani pohľad. „Keby len vedeli!“ myslel si sám pre seba.

A tak každé ráno nastražil uši, aby počul, či pán neposieľa Šimona k studni po vodu. A len čo zbadal paholka, ako prichádza s mechmi, úplne sa rozveselil a sotva dokázal pokojne stáť, kým mu ich pripevnil. Potom sa bezhlavo

vyrútil k studni. Bežal tak rýchlo, že ohromený Šimon za ním sotva stačil.

Ak tam Mária ešte nebola, oslík si pomyslel, že sa omeškala. Aby trvalo čo najdlhšie, kým budú hotoví a budú sa môcť opäť vybrať na cestu domov, vzpíeral sa, len čo sa Šimon pokúsil priviazať mu na chrbát mechy naplnené vodou. No aj potom sa vzpínal, ba nechal do seba aj tlčť a strkať, až kým sa neobjavila Mária, nepohladkala ho a nepotešila milými slovami.

Vtedy poskakoval domov šťastný a s vysoko vztýčenou hlavou.

„Je úplne pochabý,“ sťažoval sa Šimon ostatným pohoničom, keď sa vrátil domov.

Jedného dňa si zapichol oslík do nohy ostrý úlomok kameňa. Pri každom kroku cítil takú príšernú bolesť, až musel krívať.

„To má za trest!“ vraveli ostatné osly. „Tak mu treba! Teraz nech pekne kráča ako opičiak.“

Mária si to všimla hneď na druhý deň. „Čo sa stalo oslíkovi s nohou?“ spýtala sa. „Poranil sa?“

„Neviem,“ odpovedal Šimon, ktorý si dovtedy ani len nevšimol, že jeho osol kríva.

„Je to hanba nepomôcť úbohému zvieraťu,“ povedala Mária rozhorčene.

„Nič mu nechýba,“ mienil Šimon. „Je len lenivý a zlý.“

„Smiem sa ti pozrieť na nohu?“ požiadala Mária oslíka.

„Dávaj pozor, lebo ťa kopne!“ varoval ju Šimon. „Chytať ho za kopyto je nebezpečné.“

„Ja smiem,“ nedala sa Mária.

Oslík ochotne zdvihol nohu a držal ju celkom pokojne. Mária hneď našla úlomok kamienka a vytiahla ho.

„To by sme mali. Teraz môžeš opäť pekne a vzpriamene bežať,“ povedala oslíkovi.

Keď sa oslík vrátil domov, jeho druhov hnevalo, že dokáže opäť kráčať ako zvyčajne. Príšerne šomrali, no oslík si z toho nič nerobil.

„Keby len vedeli!“ myslel si. „Ách, keby tí len vedeli!“

Kúpa oslíka

Mária kráčala domov s krčahom plným vody na hlave. Vždy musela prejsť dlhú cestu, ktorá viedla úzkymi, kľukatými uličkami. Keď sa konečne vrátila, bola celkom vyčerpaná. Zložila si džbán z hlavy, sadla si na lavičku vo svojej záhradke a odpočívala.

Vtedy vyšiel z dielne Jozef, jej muž. Vždy bol voči Márii starostlivý, a keď videl, aká je unavená, začal sa o ňu báť.

„Keby som ti len mohol kúpiť nejakého osla,“ vzdychol si. „Mohol by ti nosiť drevo aj vodu a ty by si sa nemusela tak namáhať.“

„To by bolo úžasné,“ súhlasila. „Veľmi rada by som mala nejakého oslíka, ale obaja vieme, že si ho nemôžeme dovoliť. Netráp sa, Jozef! Keď si trochu odpočiniem, budem môcť pokračovať. Boh mi dá silu, aby som vydržala.“